

Szembesítés

„Amikor tehát azt látjuk, hogy az első polgár az igazolomtól remegő hadsereget négykézlábra állítja, és a saroglya felől közelítvén beléje omol, akkor nem színlelt, hanem valódi szerelem teljesül be, az első polgár nem akarja eszközként használni a hadsereget, nem akar támaszkodni rá, nem akarja a társadalommal szembefordítani, semmit sem akar tőle, az aktus önmagáért van, illetve az orgazmusért, a pillanatért, amikor az első polgár az ő végtelen szabadságát és törvények feletti voltát közvetlenül, élményszerűen megtapasztalja.

(...)
Közben az amúgy nagyon hatékony piárapparátus nem érti, miért tűnik az első polgár és bandája által képviselt stílus annyira tahónak, noha egyébként csakugyan az.”

(Váncsa István: *A mezőnyáradi példa. Élet és Irodalom*, 2000. október 20.)

„A kormány tehát nem vezet, ez egyértelmű, de azt sem állítom, hogy sodródik, hogy hagyja magát az eseményektől vezetetni, pláne megvezettetni. Nem, ez még csak nem is ilyen kormány. Igenis van víziója, mégpedig a nagyobb, erősebb, központosítottabb hatalom. Olyan hatalom, amely tetszése (azaz érdeke) szerint jutalmaz és büntet, olyan, amely ismét maga elé terelné a társadalmat, olyan, amely nem szeretné magát zavartatni holmi politikai ellenfelektől. A kormány ilyen hatalmat szeretne (legyünk jóhiszeműek: talán mert azt hiszi, így hamarabb eljuthat a polgári, demokratikus célokig), erre felé vezet bennünket. Visszafelé.”

(Bolgár György: *Merre van az arra? Magyar Hírlap*, 2000. október 20.)

„Tóth Gy. Laci, ezt kapd ki!

(...)
Hírműsorokat nézek, azoktól megnyugszom, mintha hetvenhat volna, és a Hazafias Népfront ülészene kómába éppem engemet (kinyitnám én a szemem, de már nem lehet), úgy hat rám minden újsurmó, bérostoba, államilag lepéncelt örök osztályharcos vadbarom.

(...)
Hogyan hitetem el velük, hogy létezett ez az abszurd bolhapiac...

(...)
... ahol miniszterelnöki tanácsadó gyűjt idézeteket kormányközeli pénzekből grüндolt lapba, igazolando a megalvadt struktúrák fenyegető ellenállását...”

(Uj Péter: *Félnótászó. Népszabadság*, 2000. október 18.)

„Orbán Viktor az elmúlt két és fél évben egyetlen olyan dolgot sem csinált, amit egyértelműen pozitívnak minősíthetnénk. Volt hatalmi gög és arrogancia, országépítés viszont semmi.”

(Kéri J. Tibor-Pogonyi Lajos interjúja Demszky Gáborral. *Népszabadság*, 2000. október 20.)

„Hiszen az EU, hála istennek, politikailag korrekt, nemcsak a szó Bell Hooks-i, hanem Bayer Zsolt-i és Tóth Gy. László-i értelemben is. Ha ezt Martonyi sejtené!...”

(Tamás Gáspár Miklós: *A forradalmi turisztika szépsége és buktatói. Magyar Narancs*, 2000. október 5.)

„A liberálisok nem szeretik az olyan mozgalmár típusú embert, mint amilyen én vagyok, aki jön, megy, cselekszik, és kevesebb a szellemi maszturbációja, mint egyeseknek.

(...)
– A párt elnöke, Molnár Gyula nemrég azt nyilatkozta, hogy Horn nem kap szerepet a megújulásban.

– Ha ezt mondta, akkor Molnár Gyula buta.

(...)
– Pufajkás múltja sem zavarja?
– Engem abszolút nem zavar, mert nem ismertem az akkori időszakot, nem éltem benne.”

(Stefka István interjúja Schmuck Andorral. *Magyar Nemzet*, 2000. október 17.)

„Már itt senki se szól, ha elmebetegek lepik el megrendelésre hajnalonta a tévét, az itt már a világ legtermészetesebb dolga, ha egy műsorvezető teljes empátiát játszva leáll zsidózni meg kromoszómát számolni a tévében félórúlt fasisztákkal és közhivatalnokokkal, teszem azt, háromszázezer forintért, hogy aztán ugyanezeket kiröhögje az esti show-műsorban ugyanennyiért. Ez már nem mérce. Ezért nem értem Kövér aggodalmát. Ha sikerült például a Magyar Nemzet jegyzetírőit Lenin-fiúkká tenni, miért ne sikerülhetne ez szélesebb körben is?”

(Megyesi Gusztáv: *Homok(i) a szélben. Élet és Irodalom*, 2000. október 6.)

„És ettől kezdve már nekem hiába hajtogatják, hogy a Bibó Szakkollégiumból származnak, és hogy mindahányan zseniálisak, mert nekem az a

benyomásom, hogy Lenint és Rosa Luxemburgot inkább tanulmányozták, mint Max Webert és Bibó Istvánt. És azért ez mégiscsak elgondolkodtató, mert arra figyelmeztet, hogy az ő útjuk nem az Európai Unió felé vezet.”

(Mester Ákos: *Ébredés. 168 Óra*, 2000. október 5.)

„Szerette a zsidókat.

A filoszemitizmushoz még mindig némi civil civilkurázi kell Kelet-Európában, de Szabó Miklós számára természetes volt, hogy a haladó, demokratikus, baloldali ember helye a zsidók mellett van.

(...)
Szabó Miklós, tudjuk, ivott.”
(Tamás Gáspár Miklós: *Meghalt Szabó Miklós. Népszabadság*, 2000. szeptember 23.)

„A kutya, azt hívnék, hogy húst kap, a csengőszóra nyáleválasztással reagált, a magyarok pedig azt hívnék, hogy jutalmat kapnak, feladván a terhes szabadságot a korábbi rabságban megszokott és bevált sunyi behódolással reagáltak az 1998 óta bekövetkezett politikai folyamatokra.

(...)
Európa egyre messzebb, az információs társadalom, a globalizáció, a liberalizmus, a társadalmi szolidaritás, s egyáltalán, minden, ami új, ami szép, amiért élni érdemes a huszonegyedik században, kívül esik az uralkodó értékek és érdekek körén.”

(Csepeli György: *A humor hatalma. Népszava*, 2000. szeptember 27.)

„Nem lehetetlen, hogy a seattle-i (és hamarosan prágai) tiltakozó mozgalom a demokratikus viláforradalom kiforratlan, zavaros kezdete, de persze az is lehet, hogy éppúgy »befogják«, kooptálják, mint 1968 forradalmait.

(...)
Kulturális karakterünkben és politikai ösztöneinkben amúgy is kelet-európai parasztnép vagyunk, és az is maradunk. A »polgári« mítosznak nincsen semmiféle lelki és világszemléleti realitása.”

(Tamás Gáspár Miklós: *A magyar nép java. Népszabadság*, 2000. szeptember 15.)

„Nem vonom kétségbe, hogy megtérhetnek, nem zárom ki őket az üdvösségből, nem török fölöttük palcát Isten nevében, mint valami inkvizitor, de a cselekedeteik alapján, az elmúlt két év és az elmúlt tíz év alapján azt kell mondanom, hogy ezek az emberek sem Istent, sem embert nem ismernek.”

(Donáth László beszélgetése Rádai Eszterrel. *Mozgó Világ*, 2000/9.)

„Ma bármikor, bárhol és bárkit elbocsátanak, kikezdenek, ha gyanússá válik, ha nem dicsőíti eléggé a vezető pártot és annak irányítóit. Lehet, hogy hitük szerint ezzel a kádári struktúrát verik szét, de nem hiszem, hogy az lenne jó, ha más politikai színecetben a Rákosi-rendszer térne vissza.”

(Gréczy Zsolt-Galló Béla beszélgetése Kovács Lászlóval. *Magyar Hírlap*, 2000. november 25.)

„Az utóbbi időben néhány elképesztő csacsiság szökent át fogai kerítésén, és már csak azért sem volt ilyenkor nehéz meghallani hangja mögött a tanácsadói suttogást, mert egyedül, tanácsadó nélkül az egyébként bizonyíthatóan okos és józan főpolgármester képtelen lenne efféle képtelenségekre.

(...)
Rémálomnak éltem át, hogy Hornékat egy erkölcsi szempontból még kétségbeesőbb kormányfő és garnitúra váltotta le, amely már az újnácikkal is öszszefog, és demokratikus alapintézményeinket fenyegeti.”

(Eörsi István: *Jelentés a hold udvarából. Népszabadság*, 2000. november 23.)

„– Vádlói az ön korabeli jelentését idézik, amelyben fizikai és lelki megtörésről esik szó.

– Nem tudom megítélni, hogy az a dokumentum hiteles vagy sem. Az igaz, hogy a magabiztosságát meg akartam ingatni, mert nagy tudású, de egyben gögös ember volt, aki lenézte a nála műveletlenebbeket. Azt hitte, ilyen kihallgatót kap, s már az meglepete és kibillentette szellemi fölényének tudatából, hogy egy több nyelven beszélő, művelt kihallgatója van, akit több tud lehangolni. Uram, nekem nem volt szükségem erőszakra, amit elértem, azt intellektuálisan értem el, a fizikai erőszakot lealacsonyítóan tartottam, és sohasem alkalmaztam.”

(Szálé László interjúja Bauer Miklós ügyvéddel. *Magyar Hírlap*, 2000. október 16.)

„A magyar miniszterelnök az új magyar demokrácia tizenegyedik évében gróf Tisza Istvánnak a szobrát avatta fel.

Hova züllik még ez az ember?”
(Fábi Péter: *Úrnak, magyarnak egyként rongyok. Népszabadság*, november 8.)

Tóth Gy. László összeállítása